

MOTÝL

ANDREA RIMOVÁ

KARMA

NA KAŽDÉHO PRÍDE...

KARMA

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli romány:

29. február

Posledná kapitola

Nech prší, keď plačem (nové vydanie)

Modlitba za krutých

Dotkni sa ohňa

Chodba hrôzy

Sama v búrke

Popol a hriech

Bludisko

Lavína

Za dverami mojich snov

Dáždnik pre Tamaru

Kamasútra našich klamstiev

Nech prší, keď plačem

Amnestia na zradu

ANDREA RIMOVÁ

KARMA

NA KAŽDÉHO PRÍDE...

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Andrea Rimová, 2023
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Magdalena Russocka/Trevillion Images
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2023
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-351-4

*Túto knihu venujem Katke, skvelej žene
so super vlasmi z Petržalky,
ktorá mi hodila záchrannú vestu v momente,
keď som už vysilená nevládala plávať.
ĎAKUJEM, Kati.
Veď ty vieš...*

Môj najväčší poklad, moja Barborka,
práve sme spoločne prekročili ďalší veľký mílnik
v našich životoch.

Ty si zasadla do školskej lavice a učíš sa čítať prvé slová
a počítat', zo mňa sa stala maminka nadšenej školáčky,
ktorej sa začal otvárať svet.

Som hrdou diváčkou vo fantastickom príbehu o tebe, sledujem,
ako sa meníš z rozkošného dieťatka na výnimočnú malú slečnu
priamo pred mojimi očami. Sedím v prvom rade v tomto
zázračnom kine a som vždy pripravená vystíškať ťa, poradiť ti,
pochváliť ťa či podať ti pomocnú ruku.

Keď si nedávno cestou z výletu z autosedačky ohúrene
pozorovala zakvitnuté repkové polia, zaplavila ma vlna radosti
z toho, ako sa vieš tešiť z maličkostí. A aj keď ti neviem
úplne presne vysvetliť, „*kto vymyslel farby*“,
chcem s tebou hľadať všetky odpovede.
Nezabudni, som tu pre teba vo dne aj v noci,
moje milované dievčatko.

Tvoja maminka

STRETÁVKA

Do cieľa mi nechýbalo veľa. Sotva dvesto metrov. Kráčala som pomaly vediac, že meškám, ale kto dnes ešte chodí načas?

Nemala som strach. Už nie. Nebolo sa čoho báť.

Predstavovala som si, ako vojdem do budovy, s ktorou sa mi spájali spomienky na tínedžerský život. Bez problémov absolvujem sedem schodov, pootvorím dvere a nohami sa dotknem podlahy, ktorá si to v čase zimnej čľapkanice a daždivého jesenného počasia užila s našimi topánkami najviac.

Linoleum už pravdepodobne vymenili za modernejší typ podlahy a dvere iste nevzrgajú. Pani z vrátnice si možno užíva dôchodok s vnúčatami, veľa cestuje, stále rada číta knihy a nahradil ju ďalší adept na privyrobenie si, ktorý kára našich nasledovníkov, ak meškajú na vyučovanie alebo smrdia cigaretovým dymom.

V predstavách som plánovala, ako sa najprv pôjdem pozrieť do šatne. Zabočím do uličky vpravo a nahliadnem do nevelkej železnej klietky s vešiakmi a lavičkami, do ktorej sme si odkladali vetrovky a topánky. Preskúmam svoje zvyčajné miesto v kúte a vyženien zablesk smútku pri

spomienke na tajné slzy, ktoré som ronila hádam v každom kúte tejto školy.

Dnes som iná.

Silná, dospelá, zrelá žena, ktorá na sebe neustále pracuje.

No hlavne som sem neprišla plakať.

Ani náhodou.

Keď ma na sociálnej sieti pridali do skupiny *Gympel' – stretávka 2023*, chvíľu som váhala. Necítila som odpor, strach ani nenávisť. Všetky negatívne pocity som zanechala za sebou už dávno, ale po prečítaní oznamu o plánovanom stretnutí som v tom prvom momente nevidela hlbší zmysel.

Načo by som tam chodila?

Je to hlúposť.

Potom som si spomenula na Júliine slová a dlho som nad všetkým premýšľala.

Svojím démonom sa musíš postaviť zoči-voči.

Tak rada by som jej zavolala a poradila sa s ňou, ale nedalo sa. Júlia, žiaľ, opustila tento svet pred dvomi rokmi, no aj tak som vedela, čo by mi poradila.

Ty sa ich nebojíš.

Nemajú ti ako ublížiť.

Si silná, úspešná.

Chod' tam a ukáž im, kým si dnes.

Zmenila som názor. Predsa len sa bolo na čo tešiť.

Mama nebola z môjho rozhodnutia nadšená. V pamäti jej utkveli momenty, ktoré negatívne ovplyvnili náš vtedajší život a nedali sa odstrániť zo spomienok. Aj po rokoch ju to stále trápilo.

„Mami, boli sme deti. Teraz som dospelá, zmýšľam inak a v živote sa mi darí. Existuje niečo lepšie, ako ísť tam

a ukázať im, že ma nezlomili?“ obhajovala som svoje rozhodnutie.

Vedela som, že sa o mňa bojí. Mamy to tak majú celý život, bez ohľadu na vek dieťaťa. Bola som však presvedčená, že to zvládnem.

„Dlhujem to Júlii,“ vyhlásila som.

Mama sa zamračila.

„Prečo sa takto tváriš? Myslím si, že by bola na mňa hrdá. Dokonca by mi sama poradila, aby som tam šla. Takto dokážem vám obom, že som to zvládla,“ trvala som na svojom.

„Zlatko, nie je to nevyhnutné. Dokazuješ to každý deň. Som na teba veľmi hrdá.“

„Tu predsa nejde o teba, mami. Verím v karmu. Dnes hľadám vo všetkom pozitíva. Nežijem pre minulosť a pre to, čo bolo.“

Iba si povzdychla a nevravela už nič. Napriek tomu som vedela, že z môjho rozhodnutia ísť na stretnutie so spolužiakmi naozaj nebola nadšená. Priam jej to naháňalo hrôzu. Preto som ju radšej nezaťažovala informáciami o tom, čo si oblečiem či aký účes si spravím.

Čím viac sa blížil termín stretávky, tým viac som bola presvedčená o svojej vnútornej sile čeliť spomienkam. Mame som neklamala, keď som jej povedala, že vo všetkom hľadám pozitíva. Na plánovanej akcii som ich našla hneď niekoľko.

Zaujímalo ma, ako sa má naša triedna učiteľka. Bola to férová žena, aj keď často veľmi prísna. S odstupom rokov som chápala, že nie je jednoduché zodpovedať za bandu pojašených nepnoletých detí. Nemala to s nami ľahké, no napriek tomu si zachovala ľudskosť a pri odovzdávaní stužiek vyhlásila, že jej bude za nami smutno.

Bola som zvedavá aj na niekoľko ďalších spolužiakov a ich osudy. Nie každý prepadol sociálnym sieťam do takej miery, že by sa z jeho profilu dalo zistiť všetko o jeho živote.

A potom tu boli osoby, ktoré mi boli úplne ukradnuté. Nedalo sa nič robiť, len myslieť na Júliine slová o tom, že mi nemajú ako ublížiť, a preniesť sa cez to.

S každým ďalším krokom som sa presvedčala, že rozhodnutie ísť na stretávku bolo správne. V topánkach na vysokých podpätkoch som sa cítila seabvedomejšia a krajšia ako kedykoľvek predtým. Jednoduché červené šaty a čierne sako k tomu ukazovali, že som si na outfite dala záležať, ale s mierou. Vlasy som si zopla do ležérneho chvosta, ktorý mi siahal až po lopatky. Ako študentka som ich nosila vždy rozpustené a najšťastnejšia som bola, keď mi zakrývali aspoň časť tváre a nepekné akné, ktoré som mala v čase menštruácie otrasné.

Dnes som sa nepotrebovala schovávať. Toto som bola skutočná ja.

Zastala som pred bránou školy a pevnejšie som zovrela v ruke kabelku. Malý čierny kufrík som postavila na všetky štyri kolieska a vytiahla som jeho rukoväť ešte vyššie. Nebol ťažký, veď som išla do mesta iba na jednu noc, ale padlo mi vhod mať sa o čo oprieť.

Zvládam to skvele, len tak ďalej.

Pohnem sa.

Nebudem tu stáť ako solný stĺp.

Vykročila som k skupinke ľudí stojacich tesne pred vchodom do školy. Nebála som sa, že by som nespoznala bývalých spolužiakov, pretože desať rokov nebol zas tak prevratne dlhý čas. Zmenili sme sa, ale nie na nepoznanie.

Stáli v polkruhu, chrbtami ku mne, a ich pozornosť zamestnával muž uprostred. Zrejme im niečo ukazoval v mobile, pretože sa všetci snažili natlačiť bližšie k nemu.

Nezbadali ma prichádzať.

Chvíľku som postávala neďaleko nich. Bola sobota, desať hodín predpoludním, nik iný to nemohol byť. Potom ma prestalo baviť byť opäť neviditeľnou.

„Čaute, ľudia,“ zvolala som.

Všetci sa otočili mojím smerom. Tibor a Martin prižmuravali oči, akoby na mňa chceli zaostriť pohľady. Ďalšie dve spolužiačky sa tvárili zamyslene, len Agáta a Klaudia ma spoznali okamžite a neskrývali prekvapenie.

„Ida!“ ozvala sa Agáta ako prvá.

Premerala si ma očami od topánok až po temeno hlavy a usmiala sa. „Vyzeráš výborne!“

„Malá Ida?“ začudoval sa Tibor a pribehol ku mne. „Najako si narástla.“

Pobozkal ma na privítanie na obe líca a ostatní ho nasledovali. Dokonca aj Klaudia s Agátou.

Všimla som si, že chalani zmužneli a baby mali silnejší mejkap ako kedysi, ale všetkých by som okamžite správne identifikovala.

Martin zapískal. „Ja by som ťa veru nespoznal. Si kočka.“

„Ďakujem. Beriem to ako kompliment. Prečo ste vonku?“ vyzvedala som.

Obávala som sa, že je to finálne zoskupenie ľudí, ktorí nakoniec prišli, ale našťastie to tak nebolo.

„Vyšli sme si zafajčiť. Aj tak niekoľkí meškajú, keďže už málokto z nás žije tu v meste.“

Spoločne sme sa pobrali k malej vrátnici, kde za sklennou

stenou s okienkom sedel starší pán a čítal víkendové vydanie bulvárneho denníka. Iba na nás mrkol, usmial sa a ďalej sa venoval klebetám zo slovenského šoubiznisu.

Naschvál som spomalila, aby ma ostatní predbehli, a keď som dosiahla svoje a kráčala ako posledná, Klaudia postrehla, že zaostávam a chystám sa zmeniť smer.

„Ida, čo si už zabudla, kde sme mali triedu? Musíme ísť rovno a potom po schodoch.“

Hlavne, že ty musíš mať oči ako na stopkách a všetko pod kontrolou.

Prečo sa nestaráš sama o seba?

Tibora smer mojich krokov pobavil. „Asi si chce prezúť tie štetle v našej starej šatni. Nechápem, ako na tomto dokážete vy ženy vôbec chodiť.“

Pozornosť spolužiakov sa upriamila na moje chodidlá. Nebolo mi to extra príjemné, ale nemala som sa za čo hanbiť. Obdivný Agátin pohľad navyše prezrádza, že moje nohy vôbec nevyzerajú zle, takže aj stálo za to vydržať to.

„Iba si chcem pozrieť naše šatne,“ trvala som na svojom rozhodnutí dodržať plánovaný postup mojej dnešnej návštevy školy. „Prídem za vami, pokojne choďte do triedy.“

„Mňa by vlastne tiež zaujímalo, čo sa tam zmenilo. Podme všetci, smer klietka!“ zreval Tibor a ako správny vodca, ktorým v časoch štúdia nepochybne bol, vykročil do uličky vpravo od vchodu.

Poslušne sme ho nasledovali a všetci sme boli rovnako prekvapení.

Žiadna klietka, žiadne vešiaky.

Na mieste, kde som veľakrát plakávala, sa nachádzali lavičky, oproti ktorým sa vynímali vysoké skrinky

s digitálnymi zámkami. Určite to bolo lepšie riešenie ako za našich čias.

„Fíha, pozrite, ako sa majú tí, ktorí prišli po nás. Skrinky ako v americkom filme,“ poznamenal Martin, hneď sa zvrtol a kráčal naspäť. Cestou mi bez slova vzal kufor z ruky.

Nebránila som sa tomu.

Šatňa sa zmenila, ja tiež a nepochybne aj ľudia, ktorí ma momentálne obklopovali. Utvrdovala som sa, že všetko, čo sa dialo medzi múrmi tejto členitej budovy, dávno vzala minulosť a my tu dnes nie sme preto, aby sme vyťahovali zo zákutí mysle zlé spomienky, ale z nostalgie a zo zvedavosti, kam sme sa dopracovali, kým dnes sme a ktorým smerom máme ďalej namierené.

Každým ďalším krokom som sa cítila istejšia a šťastnejšia, že som to nevzdala a rozhodla sa čeliť minulosti. Cestou hore schodmi som sa radšej chytila zábradlia, aby som predišla hanbe a nezosypala sa na zem rovno pred Agátinými a Klaudiinými očami. Určite by sa nezdržali smiechu.

Martin si všimol, že sa pridriavam, a keď sme vyšliapali na druhé poschodie, hrdinsky mi ponúkol rameno, aj keď v druhej ruke niesol môj kufor.

„Vieš, že si pre mňa zatiaľ najväčším prekvapením dňa?“ usmial sa.

S radosťou som sa doňho zavesila a cítila som sa polichotená.

„Spomínal si, že niekoľkí spolužiaci ešte neprišli. Stále je tu šanca, že ma niekto porazí a prekvapí ťa viac ako ja.“

„Peťo a Miro žijú v Prahe, Lena cestuje z Nemecka, Radka pred pár dňami porodila dvojčatá a Ivana je v pôrodnici. Dieťa tu môže byť každú chvíľu. Fera a Jančiho sa nám

nepodarilo vypátrať. Daniel, Luky, Patrik a Jana sú už v triede spolu s triednou. Tá vyzerá rovnako, ako keď sme maturovali,“ nedal sa zastaviť.

„Máš perfektný prehľad,“ povedala som uznanlivo.

„Pomáhal som Linde a Peti s organizáciou. Celkovo neprídu piati. Okrem Ivy a Radky ešte aj Eva. Vieš, že ju na priechode zrazilo auto?“

O nešťastí jednej zo spolužiačok som sa dozvedela vďaka fejsbuku. Linda zdieľala článok o nehode so smutným smajlíkom a slovami *Odpočívaj v pokoji, Evička*. V príspevku označila všetkých spolužiakov, ktorí mali profil na sociálnej sieti. Bolo to pred niekoľkými rokmi, keď za chybu unaveného vodiča zaplatila naša kamarátka životom.

„Čítala som o tom. Je to strašné. Eva bola zlatičko.“

„Dnes by iste prišla, keby bola medzi živými. Mrzí ma, že som jej nemohol ísť na pohreb. Ty si bola?“

„Nie. Pracovne som cestovala mimo Slovenska.“

Neklamala som. Vtedy som naozaj musela absolvovať veľkú konferenciu v Španielsku. V každom kostole, ktorý som vo voľnom čase navštívila, som za zosnulú spolužiačku zapálila sviečku a venovala jej tichú modlitbu.

„Mne v tom zabránila chemoterapia,“ vyslovil Martin náhle.

„Božemôj,“ zosmutnela som ešte viac. „Neviedela som...“

„Nevytruboval som to do sveta. Mal som šťastie. Vlastne rovno dvojité. Lekár mi rakovinu odhalil skoro a druhým bolo, že liečba zabrala, takže som nateraz vyhral. Chodím na kontrolné vyšetrenia a dúfam, že sa dožijem vysokého veku.“

Stisla som mu rameno a chcela som mu povedať, že mu držím palce. Prerušil nás však ženský hlas.

„Kde sa toľko flákate, žiaci?“

Vo dverách našej bývalej triedy stála učiteľka, a aj keď sa snažila vložiť do hlasu prísnosť, nedarilo sa jej to. Široký úsmev na jej rozžiarenej tvári prezrádzal, že sa veľmi teší z dnešného stretnutia.

Martin, ktorý sa s ňou už dnes zvítal, odstúpil nabok a dal mi priestor na privítanie sa.

„Ida, rada vás vidím,“ povedala mi, keď som sa jej vrhla do náruče.

Nebolo to prvýkrát. Triedna ma objímala aj vtedy, keď mi bolo najhoršie. Nikdy nezabudnem, ako ma ťľapkala po chrbte a opakovala, že všetko bude dobré a že je tu pre mňa, aby mi pomohla.

Naozaj mi vtedy doslova zachránila krk. Keby nebolo jej, kvôli vymeškaným hodinám by ma nepripustili k maturitám. Prihovorila sa za mňa u riaditeľa, aby privrel obe oči. Viem, že za celé roky prešlo jej rukami množstvo študentov s rôznymi osudmi a príbehmi, no v sile jej vrúcneho objatia som pochopila, že ani ona nezabudla.

„Vyzeráte úžasne. Je z vás žena!“

„Aj vďaka vám,“ zašepkala som jej do ucha.

Záblesk v jej očiach prezradil, že presne vie, o čom hovorím. Verila som, že dnes budem mať dostatok priestoru porozprávať sa s ňou v súkromí a povedať jej, ako veľmi jej vďačím za všetko, čo pre mňa urobila.

Vstup do triedy ma doslova vrátil v čase, aj keď teraz vyzerala oveľa lepšie a modernejšie. Nová podlaha, stoly, plastové okná a na parapete starostlivo pestované izbové kvety, zopár nových prvkov, ktoré som si netrúfla identifikovať, ale naisto som vedela, že predtým tam neboli.

Lavice boli rozostavené ako v poslednom ročníku nášho štúdia. Možno to bola zásluha báb, ktoré organizovali stretávku.

Po privítaní sa s ostatnými spolužiakmi sme sa automaticky usadili na svoje staré miesta. Každý si napodiv pamätal, kde sedel, iba Martin s Tiborom sa pustili do hádky, keď obaja tvrdili, že sedeli na tom istom mieste v prvom rade pri okne.

Na lavici, kde by bola sedela Evka, horela čajová sviečka na porcelánovom tanieriku a vedľa ležala malá jahodová lízanka v tvare srdca.

Linda a Petra naozaj mysleli na všetko.

Uprostred katedry, za ktorú si sadla triedna učiteľka, stála váza s nádhernou kyticou, na ktorú sme sa skladali. Hýrila všetkými farbami a prinútila ma zamyslieť sa, či som vôbec niekedy dostala takéto kvety. Nedostala.

Učiteľku bolo spoza kytice sotva vidno, preto ju odsunula na okraj stola bližšie k oknu.

„Naozaj mám sedieť tu?“ opýtala sa triedna. „Cítim sa tu pred vami zvláštna. Ste takí veľkí.“

„Mali by sme si skontrolovať dochádzku,“ vykrikol Tibor a s naším maturitným oznámením sa postavil pred interaktívnu tabuľu, ktorú sme v roku 2013 ešte nemali.

Postupne čítal všetky naše mená, čo nás náramne bavilo, pretože tri vydaté spolužiačky, ktoré už zmenili priezvisko, hrdo vykrikovali svoje aktuálne.

Pri Ferovi a Janovi Tibor poznamenal, že sa nám stratili z dohľadu, Radku pochválil za pôrod dvojčiek a Ivanu hrdo pozdravoval do pôrodnice, kde mala priviesť na svet ich prvého potomka, dcéru Johanku.

„To je úžasné. Držím palce, nech všetko dobre dopadne. Nevedela som, že ste sa s Ivanou dali dohromady, ale spomínam si, že ste spolu chodili. Muckali ste sa na chodbe, viackrát som vás upozornila, že to nepatrí do školy,“ usmievala sa triedna.

„Stará láska nehrdzavie,“ zachichotala sa Agáta a vymenili si s Klaudiou potvrdzujúce pohľady.

„Miro, Peťo a Lena sa k nám dnes isto pripoja, ale nevieme, kedy presne,“ oznámil Martin.

Chalani dorazili spolu len pár minút po tom, ako boli spomínaní. Chýbala už len Lena.

Dohromady nás bolo pätnásť. Chalani odkiaľsi priniesli naše tablo a opreli ho o stenu pod tabuľou. Zhlukli sme sa okolo neho a jeden cez druhého sme hodnotili, kto sa ako zmenil.

Triedna učiteľka po chvíľke prerušila náš džavot a navrhla, aby sme si spomienku na nebohú Evičku uctili minútu ticha. Nikto nenamietal.

Vrátili sme sa naspäť na svoje miesta a mlčky sme tam stáli, blúdiac duchom v minulosti. Nepochybne sme všetci mysleli na spolužiačku, ktorej život vyhasol priskoro.

Predstavovala som si jej usmievavú tvár, keď sa jej podarilo dostať jednotku z nenávidenej nemčiny. Keď mala v prvom ročníku narodeniny, doniesla nám všetkým lízanky, ktoré sme si, samozrejme, okamžite otvorili na hodine matematiky, keď sme mali písať písomku. Matikár vtedy takmer od zlosti vyskočil z kože. Navyše, vždy výstredná Lena, sediaci v prvej lavici prostredného radu, oblizovala sladkosť veľmi provokatívnym spôsobom, ktorý ho poburoval.

„Čo sme v škôlke? Toto je gymnázium, vážení! Okamžite odložte tie lízanky aj všetko z lavice!“ reval na nás.

Poslúchli sme, ale Evka vtedy zaviedla nepísanú tradíciu, ktorú sme poctivo dodržiavali celé štyri roky. Narodeninový oslávenec vždy ostatných obdaroval sladkou drobnosťou a tí, ktorí sa narodili v júli či auguste, nosili lízanky už v júni. Bolo to veľmi milé, a aj keď sme si neboli všetci navzájom úplne blízki, tieto momenty miniosláv nás pre daný okamih spájali a robili z nás tím.

Pozrela som sa na strop, aby som zabránila slzám rozmazať mi precízny mejkap. Periférne som zahliadla, ako si Linda utiera oči a podáva obrúsok aj Jane sediacej vedľa nej.

Prvá prehovorila triedna. Posunula si stoličku pred tablo a postupne nás vyzývala, aby sme ostatným rozpovedali, kam smerovali naše kroky po maturite, čo robíme aktuálne a aké máme plány do budúcnosti. Nikto sa nevyhol ani početným otázkam a z plánovanej hodiny boli zrazu dve.

Keď sme si to všimli, Linda nás začala poháňať, aby sme sa poponáhľali. V neďalekom podniku sme mali objednaný salónik, kde sa mal podávať slávnostný prípitok, neskorší obed a dezert.

Kráčali sme peši. Niektorí sa nahlas smiali, iní mlčali. Ja som patrila do druhej skupiny.

Myslela som na slová ostatných spolužiakov. Boli sme vcelku úspešná kôпка mladých ľudí, ktorí nadobudli vzdelanie, niektorí aj majetok v podobe vlastných nehnuteľností, a všetci sme sa prezentovali ako spokojní a šťastní jedinici. Toto stretnutie po rokoch nás prinútilo potlačiť tienisté stránky života a užívať si túto chvíľu. Neverila som však, že

sme všetci bezvýhradne vyrovnaní s aktuálnym miestom v živote. Aj navonok pekné ovocie býva niekedy zvnútra hnilé a je zrelé akurát tak na vyhodenie.

Na základe vlastných skúseností som chápala funkciu masiek, ktoré si ľudia nasadzovali, aby nebolo vidno, že im je ubližované a vnútorne trpia.

Dnes som chcela dať všetky záporné myšlienky preč. Túžila som len prežiť tento deň, sústrediť sa na to pekné a vychutnať si spoločnosť ľudí, ktorých neuvidím ďalších päť rokov. Limitovaný čas som mienila využiť na maximum.

Si dospelá, Ida. Malé zakríknuté dievčatko je dávno preč.

V reštaurácii sme sa usadili k slávnostne pripravenému dlhému stolu. Ušlo sa mi miesto medzi Lindou a Lukášom, oproti nám sa uvelebili Matúš s Patrikom a Agátou. Vedľa Tibora sedela Klaudia a po jeho pravej ruke zostala jedna stolička prázdna.

Keď čašník začal roznášať prípitky, Jana zašepkala, že súrne musí ísť na toaletu. Rozhodla som sa, že tam zájdem s ňou. Vedela som, že na nás počkajú s prípitkom, keďže aj Tibor s Martinom sa zdvihli na odchod.

Jana podnik poznala, stále žila v meste, kde sme študovali, aj sa tu vydala a pracovala. Vedúc ma na toaletu mi referovala, že tu s terajším manželom a rodinou oslavovali pred niekoľkými rokmi zásnuby.

Vstúpili sme do nevelkej miestnosti obloženej drevom. Vedľa veľkého umývadla stála váza s čerstvými kvetmi. Do nosa mi udrela svieža vôňa.

„Nebude ti prekážať, keď pôjdem prvá? Mám pocit, že sa každú chvíľu pocikám,“ tlačila Jana tenké nohy k sebe a smiešne sa pohojdávala.